

Salvar definitivament Cristina

La possibilitat que s'imputi per possibles delictes l'ex-president valencià, Francisco Camps, i la batllessa de la ciutat de València, Rita Barberà, en el *cas Nóos*, o *cas Urdangarín*, és una operació que persegueix traure'l de les mans del jutge que l'està instruint a Palma, José Castro, i posar-lo a les més sensibles del Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del País Valencià.

Fiscalia defensora. Qui ha demanat que el cas passi al TSJ valencià no és cap advocat defensor dels imputats en el cas, com per ventura podria semblar. En absolut. Ho va demanar el fiscal del cas a Palma, Pedro Horrach. La sorpresa va ser enorme perquè fins aleshores havia mantingut l'opinió exactament contrària: que el gruix del cas podia quedar a Palma, mentre que –per dir-ho així– la branca que afecta Camps i Barberà se n'anés a València.

El paper dels dos polítics en el cas el va detectar el jutge instructor en adonar-se que la relació entre l'Institut Nóos, presidit per Iñaki Urdangarín, i qui era aleshores el president de la Generalitat Valenciana, Francisco Camps, i també la batllessa de València, Rita

La intenció de l'operació en marxa és arrabassar el 'cas Nóos' de les mans del jutge Castro i posar-lo a les del Superior valencià.

Barberà, podria constituir delicte. En concret, el jutge es referia al fet que els dos polítics destinaren en conjunt més de 3,5 milions d'euros a finançar activitats de l'Institut Nóos, cosa que creu que varen fer sense atendre les necessàries passes administratives i legals previstes.

Castro va advertir el passat mes de maig el TSJ valencià dels resultats de les seves investigacions. El jutge hi va enviar una exposició raonada dels fets pels quals creia que es detectaven prou "indicis de responsabilitat penal" en la forma d'actuar de Camps i Barberà. El magistrat mallorquí entenia que el que calia fer era que el Superior de Justícia de València obrís una peça separada del cas que s'instrueix a Palma

per esbrinar estrictament les responsabilitats dels dos polítics valencians, mentre que ell es reservaria el gruix de la peça –separada a la vegada del *cas Palma Arena*, el qual s'originà per investigar el suposat enriquiment il·legal de Jaume Matas– per continuar investigant-la.

Sorprenentment, a finals d'agost es va saber que el fiscal Pedro Horrach, que havia fet costat a Castro en la primera petició al Superior valencià –al maig–, canviava d'opinió i ara valorava que tot el cas, tota la instrucció de la peça que implica Urdangarín, se n'ha d'anar a València. Què havia canviat perquè la fiscalia mudés d'opinió?

Com el lector deu recordar, Castro va imputar en el cas a principis del passat mes d'abril la filla del rei espanyol, Cristina de Borbó. L'escàndol fou majúscul, i arribà a aixecar i tot l'interès dels principals mitjans de comunicació internacional. El malestar a la Casa del Rei també va ser enorme i, per primera volta i sense cap tipus d'intent de dissimular, tot l'aparell de l'estat es posà en marxa per rectificar allò que havia decidit el jutge Castro a Palma. En l'operació, hi intervingueren tots els estaments del poderós estat

Guerra bruta contra Castro

El diari monàrquic *ABC* publicà la setmana passada diverses fotos del jutge Castro en un cafè de Palma amb l'advocada que actua en nom del sindicat Manos Limpias, que exerceix d'acusació particular en el *cas Urdangarín*. Aquesta advocada s'ha mostrat durant tot el procés d'instrucció molt batalladora contra el principal investigat i imputat, el gendre del rei, i favorable fins i tot a la imputació de Cristina de Borbó. El diari defensor dels interessos de la corona espanyola publicava les instantànies com si fossin una mena de gran revelació documental, i als peus de foto i a la informació deixava entendre quelcom implícitament amagat, fins i tot que podria ser il·lícit, entre jutge i advocada. Tanmateix, és difícil imaginar una conxorxa entre Castro i aquesta lletrada que s'estigués forjant en un cafè situat a escassos metres de la casa del jutge. Un bar, a més,

que sol estar ple de gom a gom, perquè és molt popular a la barriada del Molinar, i en el qual molta gent coneix el jutge, no debades hi sol anar sovint.

Castro es va limitar a contestar als periodistes, l'endemà de l'aparició de les fotos, que "cadascú publica el que vol", si bé es va mostrar dolgut "perquè es posà en dubte la meua independència", llevant tota la importància al fet que prengué una copa amb una advocada perquè té "una relació cordial amb tots els advocats" amb què es relaciona.

Ja és casualitat que el diari monàrquic per excel·lència publiqui aquestes fotos, que per elles mateixes no revelen res però que, degudament contextualitzades per la *informació* i els peus, deixen entendre que Castro actua malament, al mateix temps que la fiscalia intenta apartar el jutge mallorquí del *cas Urdangarín*.

necessaris per a aconseguir l'objectiu. El resultat fou que la fiscalia a Palma, Horrach –que cal recordar que depèn jeràrquicament del fiscal general de l'Estat, actualment Eduardo Torres-Dulce, nomenat pel govern central–, es va oposar frontalment a la pretensió del jutge instructor. A la pràctica la fiscalia esdevenia defensora de Cristina de Borbó. Insòlit. Però així va ser.

Davant la disparitat de criteris entre jutge i fiscalia havia de ser l'Audiència Provincial de Palma la que resolgués. Des de bon començament ningú no va dubtar del sentit final de la resolució, la qual va prendre al cap de dues setmanes: no hi havia cap raó per a la imputació de la filla del rei.

Però Castro no es conhortà. Va continuar investigant. Demanà una vegada i una altra a l'Agència Tributària les dades fiscals del matrimoni Urdangarín-Borbó. I malgrat que l'Agència hi va posar tots els entrebancs que va poder, finalment el jutge instructor va aconseguir tenir el material que volia. El que estava intentant esbrinar, entre altres coses, era la relació econòmica del matrimoni amb l'Instituto Nóos, i d'on, per exemple, havien tret Cristina i Iñaki els doblers per a comprar el palauet de Pedralbes i gastar-hi tant en la seva reforma, tot plegat una fortuna considerable. Per mor d'aquesta insistència de Castro a treure el net econòmic del matrimoni, Hisenda es veié obligada a fer públic que el cap de l'estat havia fet un préstec a la seva filla i gendre d'1,2 milions per a adquirir la luxosa residència. Al marge de si fou això, un préstec, o bé una donació, que segons el cas tenen tributacions diferents –s'han produït interpretacions diferents respecte d'això–, com també al marge d'altres consideracions més greus, l'episodi mostrava que el jutge instructor estava encerclant el matrimoni Urdangarín-Borbó en el sentit, si més no, que li deixava les més íntimes operacions econòmiques al descobert. De manera, doncs, que tot feia pensar que tenia la intenció d'imputar novament Cristina; en aquest cas, però, per un delictes fiscal. Si més no, a Palma es donava per fet entre els qui es mouen en el món jurídic: imputar novament la infanta, cosa que el jutge Castro havia de decidir al llarg d'aquest mes de setembre. O una mica més enllà, però no gaire més.

El mateix Urdangarín se suma a la petició fiscal perquè tot el cas passi al Tribunal Superior de Justícia valencià.

I tot just iniciar-se el mes de setembre, el fiscal Pedro Horrach concreta la petició que sigui el Tribunal Superior de València el que es quedi tota la instrucció, la qual afecta Camps, Barberà, Urdangarín i, per descomptat, també tot el que fa referència a Cristina de Borbó.

Per òbvia deducció sembla més que pertinent que allò que ha canviat a la fiscalia mallorquina entre el maig passat i ara és que cal evitar, per tots

els mitjans, la imputació de la infanta Cristina per part de Castro.

Matar el cas. Un advocat molt experimentat que treballa a Palma, i que coneix a la perfecció com es va originar el 2006 el que posteriorment s'ha anomenat *cas Urdangarín* o *cas Nóos*, comentà a aquest setmanari que "l'operació consisteix clarament a llevar de les mans de Castro el cas", per evitar "imputacions no desitjades", en al·lusió

La imputació de Francisco Camps i Rita Barberà serà la gran excusa per a apartar del cas Nóos el jutge mallorquí José Castro, el qual s'ha convertit en una gran maldecap per a la cúpula de l'estat.

a Cristina de Borbó. Castro podria haver decidit aquest mes de setembre si la imputa o no, com s'ha dit, però ara, amb la petició de la fiscalia que el TSJ valencià es faci responsable de la finalització de la instrucció de tot el cas, aquesta possibilitat podria esvaïr-se. És més, el veterà i expert en matèria jurídica no té cap dubte que "l'objectiu final" és "matar el cas" de forma adequada als interessos de l'estat. És a dir que "ella no s'assegui" al banc dels acusats, perquè no seria ni tan sols imputada finalment, però que, a més, "ell en pugui sortir, i a tot estirar, amb molt poc"; o sigui que, si fos jutjat, la qual cosa no és del tot segura, ho seria per possibles delictes dels quals es derivaria finalment una pena inferior a dos anys, que no impliqués entrar a la presó.

Aquesta versió és compartida per més persones –del món polític i jurídic– consultades per aquest setmanari a Palma. Un membre mallorquí de les Corts espanyoles assevera que "amb tot el que passa a Catalunya, amb el descrèdit d'Espanya arreu del món, que la pèrdua de les olimpíades [els Jocs Olímpics per a 2020] ha posat de manifest de forma brusca per a

tot el Madrid oficial", si, damunt, la filla del rei fos novament imputada i potencialment pogués veure's obligada a estar asseguda al banc dels acusats, "seria excessiu". D'aquí la voluntat de "molts sectors" de l'estat d'evitar aquesta imatge tan erosiva.

Per si no quedava clara la intenció final de l'operació en marxa, el mateix Iñaki Urdangarín, a través del seu advocat, no va esperar més que un parell de dies a fer públic que se suma a la petició de la fiscalia mallorquina perquè el Tribunal Superior de Justícia valencià assumeixi tot el cas i no sols allò que fa referència a Camps i Barberà. Val a dir que aquest mateix tribunal va absoldre Camps, el gener de 2012, dels possibles delictes relacionats amb allò que es va anomenar el *cas dels vestits*.

Un altre advocat consultat també per aquest setmanari explica que d'"errades comeses per la defensa" d'Urdangarín, n'hi ha hagut "moltes", perquè allò més lògic hauria estat que "de bon principi hagués negociat amb la fiscalia una declaració de culpabilitat", que es podria haver resolt "amb una condemna mínima", inferior a dos

anys, que "no hauria suposat l'entrada a la presó". Així, diu aquest lletrat, el cas "ja estaria resolt faria temps i ningú no se'n recordaria". Podria ser ara justament això el que pretendria Urdangarín: una condemna petita i tot acabat el més aviat possible?

De fet, que el cas s'acabi és una petició expressa de la Casa del Rei, la qual va manifestar el passat juliol per segona vegada una crítica pública al jutge Castro –a través naturalment de les habituals "fonts de la Casa" que filtren la informació que els interessa als mitjans *amics*– quan va dir que tant de temps d'instrucció "és un martiri mediàtic" i que desitjava que "s'acabés com abans millor".

Per ventura el cas no acabarà tan prest, perquè si ara el Tribunal Superior de Justícia valencià l'assumeix, possiblement s'allargarà encara més. Però del que ningú no dubta és que, si en efecte passa així i Castro és apartat de la instrucció, el matrimoni format per la filla del rei i l'ex-jugador d'handbol podrà brindar alegrement, i no pocs a la cúpula de l'estat faran un gran alè.

Miquel Payeras